

[Bodil Thrane]

fang mere end de tekniske detaljer i forbindelse med f.eks. tagkonstruktionen.

En juridisk vurdering måtte naturligvis også skaffes til veje, og derfor bad ligeledes daværende boligminister Svend Erik Hovmand kammeradvokaten se på sagen, samtidig med at man foretog nogle præciseringer over for brandmyndighederne. Kammeradvokatens afvejning og vurdering efter de forskellige rapporter, redegørelser og indhentede oplysninger har ikke givet anledning til yderligere opfølgning af sagen ud over, at der er peget på nødvendigheden af forskellige opstramninger af diverse forskrifter og reglementer.

Man kan selvfølgelig være mere eller mindre enig i kammeradvokatens konklusion og de ca. 300 sider, vi har fået udleveret, plus alt det yderligere materiale, vi har haft adgang til at se. Der ligger der naturligvis stof til snesevis af spørgsmål, som stadig væk kan stilles; men det finder jeg ikke nogen mening i.

Derfor er vi i Venstre af den opfattelse, at den person med de juridiske kvalifikationer, som den daværende boligminister valgte dengang, nemlig kammeradvokaten – hvilket ingen dengang gjorde indsigelse imod – har gjort sit arbejde. Kammeradvokaten har som sagt påpeget det hensigtsmæssige i opstramninger af forskrifter og normer i sagsbehandlingen omkring bygningsreglementer og eventuelle dispensationer, således at risikoen til enhver tid minimeres.

Derfor vil jeg selvfølgelig gerne tilføje, at vi også løbende må sikre, at tekniske forbedringer indarbejdes som krav i disse forskrifter.

Jeg skal på Venstres vegne med disse udtalelser udtrykke tillid til det afsluttede sagsforløb og håber, at Provianthuset nu får en ny glansperiode i den meget flotte udformning, det fremstår i både inde og ude.

Jeg kan til slut sige, at vi gerne vil støtte regeringens dagsordensforslag.

(Kort bemærkning).

Kirsten Jacobsen (FP):

Det var jo en poetisk tale, Venstres ordfører her holdt. Men det havde nok været mere rigtigt, hvis den tidligere boligminister – som jo er til stede i salen – havde været ordfører på partiets vegne. Den tidligere boligminister er jo foruden journalist også uddannet tømrer, så vidt jeg ved, og er derfor i besiddelse af en ikke

ringe byggeteknisk ekspertise. Den tidligere boligminister ville derfor nok i forbindelse med det kommissorium, han gav Folketingets Boligudvalg om, at en uvildig ekspertise både byggeteknisk og brandteknisk ville være til stede, have undret sig over vores svar med hensyn til, om den rapport fra kammeradvokaten, som vi har set, også er udtryk for det.

Jeg er enig i, at Chr. IV's 400 år gamle bygning er en flot bygning, og at det var en dygtig bygherre. Det var også derfor, han byggede brandkamme, og det er dem, man har revet ned.

Når man taler om brandårsagen, bør man henholde sig til brandrapporten. Så vil man se, at det, der står om årsagerne, fylder tre linjer; men så vil man også se, at det, der er det vigtige – det, der kostede penge, og det, som på grund af overtrædelsen af brandsikringsbestemmelserne var årsag til brandspredningen – fylder mange, mange maskinskrevne sider. Og det konkluderer, at det, der var en kælderbrand til 10.000 kr. på grund af overtrædelse af brandsikringsbestemmelserne, blev til en tagbrand til mere end 100 mio. kr.

Pelle Voigt (SF):

Kernen i den sag, vi behandler her i dag, er spørgsmålet: Kan der placeres et ansvar for branden og dens følger? Og efter at have hørt boligministerens omfattende besvarelse, som jeg gerne vil takke for, kan man desuden – synes jeg – stille spørgsmålet: Ønsker man at placere et ansvar?

Det er et problem, hvis statens egen advokat, kammeradvokaten, skal være den eneste og endelige instans, der foretager undersøgelsen af, hvorvidt man kan placere et sådant ansvar.

Når nemlig statens egen advokat med rette eller urette konkluderer, at hverken de håndværkere, der var direkte årsag til brandens udbrud, eller entreprenørsiden, der ikke havde sørget for en brandsikring, der kunne hindre brandens eksplosive udbredelse, kan pålægges ansvaret, herunder erstatningsansvar, så betyder det jo i sig selv, at en ansvarspåleggelse til den side i praksis er blevet næsten umuliggjort.

Herefter står tilbage, om Boligministeriet som bygherre vil kunne pålægges et ansvar; og dette spørgsmål bør ikke afgøres endeligt af statens, herunder Boligministeriets, egen advo-